

at selv om enhver af Ministrene tage en stor Opgave op, saa vil det følge i Traad dermed, at de samtidig sige: Vi have alligevel ikke en saa stærk Tro til, at det kan gaa saadan. Hvis den højtærede Finansminister kommer med en Toldlov af ret gennemgribende Betydning, saa kunde jeg tænke mig, at han vilde sige: Jeg tror ikke meget paa, at det gaar. Det er det naturlige Udtryk for hele den Maade, hvorpaa Regeringen taler; nogen større Sikkerhed eller nogen gennemført, indarbejdet Tanke lægge de ikke til Grund for noget i deres Stilling i hvilken som helst Henseende.

Overfor Forsvarssagen er den ærede Konseilspræsident jo ogsaa kommen saa vidt, som vel faa havde tænkt sig det, idet han nu er Højres eneste Haab. Der faldt i saa Henseende fra det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) en Udtalelse, som for Resten vel beset synes mig at være den interessanteste Udtalelse, der er falden her under disse Dages Forhandlinger og det i flere Henseender. For det første havde det ærede Medlem med sin gamle prøvede parlamentariske Udvikling erkendt, at der er ikke andet for Højres Opfattelse tilbage i Forsvarssagen, end hvad den ærede Konseilspræsident kunde redde af den, og deri ligger jo en Anerkendelse af, at Højres Sag har tabt. Det ærede Medlem tror ikke længere paa, at det er muligt for Højre at rejse den Ting paa et sagligt Grundlag, i den Grad er det mislykkedes overfor det danske Folks Bevidsthed og Opfattelse. Han maa erkende, at Højre kan ikke mere, de ere færdige, der er ikke mere at stille op i den Henseende. Der er dog endnu en Ting tilbage: Der er endnu et Haab, det er Haabet til den ærede Konseilspræsident. Nu vil jeg nok sige, at der er noget farligt deri, at efter at Venstre og Højre have ført en ivrig Kamp om Forsvarssagen og hver for sig haft en stærkt og veludviklet Position til den i mange Aar og nedlagt et stort Arbejde deri, at saa den mest ansete, den klogeste, den dybeste ledende af Højres Kræfter, maa erkende, at nu staa Højres Haab til dem, som have været deres Modstandere før. Det er ganske sikkert, at deri ligger en Karakterisering af Politiken, som i hvert Tilfælde, for at bruge det allermildeste Udtryk, giver Anledning til en vidtdreven Forsigtighed fra deres Side, som hidtil have staaet sammen med den ærede Konseilspræsident. Det er et mildt og beskedent Udtryk, men det peger i den rigtige Retning. Det interesserer mig, som sagt,

meget stærkt, at det ærede Medlem for Thisted erklærede, at Højres Opfattelse af Forsvarssagen for saa vidt har spillet Faldit, at den er færdig, at der ikke er Mulighed for eller Haab om at bringe den op igen. Et eneste Haab er der dog tilbage, det er Konseilspræsidenten; men det er ikke en Gang hele Ministeriet. Jeg kan tænke mig, at det er vel nærmest Finansministeren og Trafikministeren, man nærer lidt Mistillid til i denne Henseende, og det gør Ministeriet selv, og det er vist ogsaa rigtigt nok; men det er vist alligevel en svag Pille for Højre, at sætte hele deres eneste Haab og Fortrøstning til denne eneste Mand, til hans Indflydelse og Herredømme. Paa den anden Side indrømmer jeg, at de have set rigtigt i, at det betød meget, at hans Indsats var meget værd. Da han har kunnet føre sit Parti ind paa den Stilling, hvor han virkelig har ført det, saa er det jo en given Sag, at saa maatte Højre jo faa en god Forventning om, at kan han gøre det, saa kan han gøre mere. Men om han kan gøre alt, det er nu alligevel en anden Sag. Den højtærede Trafikminister kom forleden Dag med en Berigtigelse til sin Udtalelse og sagde, at den ikke var korrekt refereret. Jeg skal nu ikke hænge mig i Ord, men da jeg læste Referatet i Bladene og særlig det Udtryk, at Fæstningen slippe vi for, var det, som om jeg saa den højtærede Trafikminister staa lyslevende for mig; jeg kunde tænke mig, at han kunde ikke sige andet, naar han hjertensfrit og aabent stod og talte ud til en hel Del gode Venner. Jeg ligesom saa hans gode Lune og hans ikke just djærve Stilling, men dette: „aa, Gudskelov! det slap vi fra“, det er for mig saa karakteristisk, at jeg kan endnu ikke tvivle om, at selv om han ikke har brugt Ordene, ere dog hans Tanker refererede rigtigt; den Referent, der har fæstnet dem til Papiret, har haft en god Opfattelse af Situationen. Jeg forstaa det saa godt, og det er det, som gaar igennem flere andre af Reformpartiets Medlemmers Tale: Vi slippe nok, det gaar nok ikke saa galt. Det er ganske vist ikke lysteligt for Højre at se, at der endnu er saa megen Vaklen i Geledderne; men Konseilspræsidenten stole de paa. Og hvorfor? Fordi de mene, at han har, om jeg saa maa sige, demokratisk kompromitteret sig tilstrækkeligt. Det er netop min Mening, at Højre kan være ret tryk i den Henseende, at han i den Grad er kommen langt ud i Kritik fra demokratisk Side, saa nu have de ham vel sagtens nok.